İZMİR İŞÇİ BÜLTENİ

İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır!

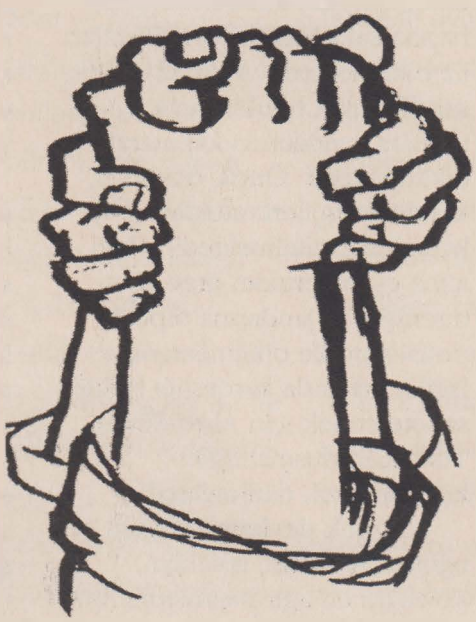
Sayı: 2 **Nisan 1998** **25.000 TL.**

HAKLARIMIZI KAZANMAK İÇİN MİLİTAN SINIF MÜCADELESİNİ YÜKSELTELİM! SUSURLUK DEVLETİNE BOYUN EĞMEYELİM!

Daha fazla zorbalıktan başka bir çıkış yolu bulamıyor bu çürümüş düzenin sahipleri. Kendi sınıf egemenliklerini ayakta tutmak için. Çünkü biliyorlar düzenlerinin hiç bir gelecek sunmadığını ezilen ve sömürülen milyonlara. Sefalete, işsizliğe, haksızlıklara, eşitsizliklere, adaletsizliklere karşı büyüyecek isyanı daha fazla zorbalıkla bastırmaya çalışıyorlar.

Çürümüş düzenlerini ayakta tutmak için, bir avuç asalağın kasasını tıka basa doldurmaya devam etmek için daha fazla sömürmeye, yani İMF-TÜSİAD paketlerine, özelleştirme yağmasına, sendikasızlaştırmaya, işsizlik cehennemine, beterin beteri sefalet ücretlerine, SSK'nın tasfiyesine ihtiyaçları var.

Peki, memur çıkıp, "sadaka değil grevli TİS'li toplu sözleşme" demiyecek mi? İşçi çıkıp "özelleştirmeye hayır" "sefalet ücretlerine hayır" "sendikal örgütlenme" "sigorta" "iş güvencesi" demiyecek mi? Öğrenci çıkıp "okulların kapıları emekçi çocuklarına kapatılamaz, özerk, demokratik, bilimsel ve parasız eğitim" demiyecek mi? İşsiz çıkıp "iş istiyorum, işsiz kalmanın sorumlusu ben değilim, işsizlik sigortası istiyorum" demiyecek mi? Kardeş kürt halkı "eşitlik istiyorum, ulusal haklarımın tanınmasını istiyorum" demeyecek mi? Hepimiz çıkıp "yeter artık insanca yaşamak istiyoruz, yeter artık bir avuç emperyalist kapitalist asalağın kanımızı emdiği" demiyecek miyiz?

Diyoruz ve diyeceğiz de!

İşte onlar kendi sınıf saltanatlarını sürdürebilmek için bu sesleri boğmaya, bu talepleri bastırmaya, bu mücadeleyi ezmeye çalışıyorlar. Nasıl? Bir yandan faşist yasa ve yasaklarla kuşatıyorlar etrafını. Özgürlüğü yok ediyorlar sana. Hakkını arayanın üzerine ise sürüyorlar polisi jandarmayı. Sıkıyorlar kurşunu, atıyorlar bombayı.

Zenginler daha da zenginleşsin, sömürücüler daha da palazlansın diye bunların hepsi. SUSURLUK DEVLETİ, MGK SULTASI, KONTGERİLLA CUMHURİYETİ, 1000 OPERASYON, KİRLİ SAVAŞ, RESMİ VE SİVİL, GİZLİ VE AÇIK, YASAL VE YASA DIŞI FAŞİST TERÖR ÇETELERİ, JOPLAR, DİPÇİKLER, PANZERLER, GAZ BOMBALARI

Bunun içindir İNKAR, İMHA, SÜRGÜN, KIYIM, KATLİAM, İNFAZ, İŞKENCE, CEZAEVİ

Bunun içindir SENDİKAL VE SİYASAL YASAKLAR, DÜŞÜNME, ÖRGÜTLENME, EYLEM ve GÖSTERİ YASAKLARI

Sömürü düzenine zorbalıkla boyun eğdirmek için! Sömürü düzeninin kirli çarklarını zorbalıkla döndürmek için.

Sendikal haklarını talep eden, sahte sendika yasası dayatmasına karşı çıkan kamu emekçilerine polis panzerleriyle, gaz bombasıyla saldırıyor sermaye devleti. 8 Mart'ta Taksim'de dünya emekçi kadınlar gününü kutlayan ve düzenin emekçi kadınlar üzerindeki çifte sömürüsünü protesto eden kitleye polis köpekleriyle, gaz

bombasıyla saldırıyor sermaye devleti. İşten atılan, sendikal örgütlenme hakları gaspedilen direnişçi işçilere jandarma dipçiği ile saldırıyor sermaye devleti. Mecliste parasız eğitim hakları için gösteri yapan öğrencilere işkence ve 96 yıl hapis cezası ile saldırıyor sermaye devleti.

İşçi, emekçi arkadaş!

Susurluk devleti, hakları için sokaklara, meydanlara çıkan işçilere, emekçilere, öğrencilere azgınca saldırıyor. Çünkü devamının gelmesinden, uyuyan devin uyanmasından korkuyor. İşçi ve emekçilerin sömürüye ve zülme, adeletsizliğe ve eşitsizliğe, yoksulluğa ve işsizliğe karşı öfkesinin isyan olup fabrikalardan sokaklara, meydanlara taşmasından korkuyor.

Susurluk devleti, hakları için sokaklara, meydanlara çıkan işçilere, emekçilere, öğrencilere azgınca saldırıyor. Çünkü devamının gelmesinden, uyuyan devin uyanmasından korkuyor. İşçi ve emekçilerin sömürüye ve zülme, adeletsizliğe ve eşitsizliğe, yoksulluğa ve işsizliğe karşı öfkesinin isyan olup fabrikalardan sokaklara, meydanlara taşmasından korkuyor.

Bizlerin haklarımız için ayağa kalkmamız, fabrikalarda, sokaklarda, meydanlarda sınıf gücümüzü birleştirmemiz onların bu korkularını gerçek kılacaktır.

Haklarımızı kazanmak için tutmamız gereken yol, kamu emekçilerinin, direnişçi işçilerin, emekçi kadınların, mücadeleci öğrencilerin, bergama köylülerinin, kardeş kürt halkının militan mücadele yoludur.

Susurluk devletinin zulmüne boyun eğmeyelim. Susurluk devletinin işçi düşmanı faşist yasa ve yasaklarına karşı mücadele edelim.

Susurluk devleti sermaye düzeninin bekçisi, sermaye sınıfının tetikçisidir.

Susurluk devleti her yerde her alanda karşımıza dikilmektedir. İşçi düşmanı iş yasaları, sendikal yasaklar ile karşımıza dikilmektedir. 12 Eylül anayasası ile, işverene işçileri keyfince ve tazminatsız işten atmayı (17. madde) yasal hak olarak tanıyarak dikilmektedir. Düşünce, örgütlenme, eylem ve gösteri yasakları ile ikilmektedir.Asgari ücretleri sefalet ücretli olarak saptayarak dikilmektedir. İMF-TÜSİAD paketleri ile dikilmektedir. Özelleştirme saldırısı ile dikilmektedir. ESK ile dikilmektedir. Sendikalarımızın başına saldığı MGK sendikacıları ile dikilmektedir. Muhalif sendikacıları tutuklayarak, muhalif sendikaları kapatarak dikilmektedir. Öncü, devrimci, komünist işçileri tutuklayarak, katlederek dikilmektedir. Hak alma eylemlerinde, grev ve direnişlerde jandarma dipçiği, polis copu ile dikilmektedir. İşçiler arasında kardeşliği birliği sabote etmek için Alevi-Sünni, Türk-Kürt düşmanlığını körükleyerek dikilmektedir.

Susurluk devletine boyun eğmek, sefaletin, işsizliğin, köleliğin en ağır biçimlerine razı olmak demektir.

Susurluk devletini karşımıza almadan, onunla sınıf kavgasına tutuşmadan çalışma ve yaşam koşullarımızı iyileştirebileceğimizi düşünmek, gerçeklerden kaçmaktır. Susurluk devletini karşımıza almadan, onunla sınıf kavgasına tutuşmadan, sömürünün, eşitsizliğin, adaletsizliğin ve zulmün egemenliği bu ücretli kölelik düzenine son verebileceğimizi düşünmek, kendi kendimizi kandırmaktır.

İşçi, emekçi arkadaş!

Susurluk devletinin hükmü, eğer biz ona boyun eğersek vardır.

Susurluk devleti, işçi emekçi kitlelerin baş eğmezliği karşısında ise aciz ve çaresizdir.

Susurluk devletinin faşist yasa ve yasaklarını fabrikalarda, sokaklarda, meydanlarda meşru ve haklı eylemlerimizle delik deşik etmekten başka çıkar yolumuz yoktur. Susurluk devletinin zorbalığını fabrikalarda, sokaklarda, meydanlarda baş eğmez karşı koyuşumuzla bozguna uğratmaktan başka çıkar yolumuz yoktur.

Susurluk devletinin hükmünü, sermayenin saldırılarına karşı başta işçi sınıfı tüm ezilenler ve sömürülenler cephesinin birleşik militan sınıf mücadelesini fabrikalarda, sokaklarda, meydanlarda dalga dalga yükselterek parçalayacağız.

Susurluk devletinin hükmünü, sermayenin faşist yasalarına, yasaklarına ve resmi-sivil, açık-gizli terör çetelerine karşı haklı meşru ve militan sınıf eylemini fabrikalarda, sokaklarda, meydanlarda tek yumruk tek barikat örgütleyerek parçalayacağız.

Susurluk devletinin hükmünü, sosyalist işçi-emekçi iktidarı için tüm işçiler elele devrimci sınıf savaşını yükseltip bu halklar hapishanesinin kilidini kırarak parçalayacağız.

TEKSTİL FABRİKALARINDAKİ SÖMÜRÜ CEHENNEMİ

Tekstil sektörü denilince aklımıza ilk gelen fazla mesailer, sefalet ücretleri, yoğun baskı ve sömürüdür. Patronlar fazla bir yatırım yapmadan, biz işçilerin emeğinin yoğun sömürüsüyle işlerini hızla büyütmüşler ve sanayi haline gelmişlerdir. İşçiler ise günden güne büyük bir ordu haline gelmiştir, özellikle çocuk ve genç işçilerle kadın işçiler tekstil sektöründe yaygın olarak çalışmaktadır. Bu işçilerin çoğu da ev geçimine katkıda bulunabilmek için iş hayatına atılır.

İzmir'de kurulu bulunan AÇOSB de tekstil işçilerinin ağırlıklı olarak çalıştığı bir bölgedir. Burada tekstilin yanısıra metal, plastik, gıda ve boya fabrikaları da bulunmaktadır. Ben organizede çalışan bir işçi olarak fabrikamda ki genel durumu anlatacağım. Fabrikada yaklaşık 200 kadar işçi çalışmaktadır. İşçilerin çoğu kadın ve genç işçilerden oluşmaktadır. Buradaki çalışma koşulları kimsenin yabancı olmadığı koşullardır ve bunu çalışan her işçi kendinden iyi bilmektedir. Sabah işbaşı 8 akşam poydosu ise 6.15 tir. Çoğu zaman ise zorunlu mesailere bırakılmaktayız. Mesai saatleri gece 10-12 ye kadar, bazen de sabahlamaları bulmaktadır. İşçilerin aldığı ücretler ise şöyledir. 5 yıllık işçiler 35 ile 40 milyon, 3-5 yıllık işçiler 32 ile 35 milyon almaktadır. Ayakçılarsa asgari ücret yani 23 milyon almaktadır. Mesai ücretleri ise çok düşük olmakta ve çok geç ödenmektedir. Daha Ocak ayının mesaileri içerde durmaktadır. Bundan dolayı işçilerde mesaiye kalmak istemiyorlar. Bazı durumlarda bantlar işi bırakıp gidiyorlar. Eğer istenen sayı çıkarılamazsa, zorla mesaiye bırakıldığımız yetmezmiş gibi, bu fazla mesaiye ücret ödenmiyeceği söylenebiliyor. Bir defasında işçiler kartlarını basıp servise bindikleri halde şefler tarafından zorla servisten indirilip çalışmaya götürüldü.

İşyerinde can güvenliğimiz her an tehlike altındadır. Buna karşın herhangibir önlemde yoktur. İşyerinin sağlıksız pis havası ise ister istemez hastalıkları çoğaltmaktadır. Hastalandığımızda kolay kolay izin vermemekteler. Tam anlamıyla işçileri kölece işyerine bağlamak için her türlü taktiği kullanıyorlar. Kendi aramızda iş hakkında bile doğru dürüst konuşamamaktayız. Konuşsak bile birbirimize bakmıyacağız. Yemek saatinde ise işçilerin biraraya gelmemesi için onları ayrı ayrı yemeğe çıkarırlar. O kadar korkuyorlar aslında. Patronların son zamanlarda uyguladıkları sistem bütün sanayi dallarına yansımasıyla birlikte, özellikle tekstilde ağırlıkta uygulanmaktadır. Bunlar ise Japon üretim sistemi, pirim uygulaması, kalite çemberi, esnek üretim sistemiyle pervasız bir biçimde uygulanmakta ve bize daha fazla baskı ve sömürü olmaktadır. Örneğin 3 kişinin yapacağı işi 1 kişiye yaptırarak hem daha fazla para kazanmak ve günden güne ücretimizin eriyip gitmesi, bizim de sefaletimizin daha da çok büyümesidir. Ve aynı zamanda dışarda işsizleri çoğaltmaktadır. Böylece istedikleri zaman işten atarlar yada tehtid ederler. Böylelikle işçileri baskı altında tutarak hem, işçilerin dağınık olmasını sağlarlar hemde gelişen tepkileri anında bastırmak isterler. Patronların bu taktiklerine rağmen yenilgiye uğrayan olsada ki çoğu devrimci önderliğen yoksunluğundan, kendiliğinden gelişen tepkiler bastırılmaktadır. Bizim burda görevimiz ise önderlik misyonunu ağır şartlar altında taşıyabilmek ve işçileri kendi güçlerinin farkına vardırarak, onların birleşmesini sağlayabilmektir.

Güç örgütlülüktedir! İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Çiğli Organizeden bir tekstil işçisi

PATRONLAR SINIFINA SÖYLEYECEK BİR SÖZÜMÜZ VAR: MÜCADELEDE BİZ DE VARIZ

Önce sınıf kardeşlerimize mücadele ruhuyla merhaba diyoruz. Biz organizede çalışan plastik işçileriyiz. Yaşadığımız sorunların hemen hemen aynı kendi işkolumuza özgü sorunlar va elbet. Çalıştığımız fabrika iki ayrı vardiyadan oluşuyor (gece-gündüz) Fabrikada yaklaşık 150-200 arasında işçi çalışıyor. Gündüz vardıyasında akşam 7 den sabah 8'e kadar çalıştırlıyor. Yani üç vardiyanın yaptığı işi iki vardiya arasında sıkıştırılmış, günde 13-14 saate varan çalışma saatleri uygulanıyor. Burda genelde poşet üretiliyor ve yurtdışına gönderiliyor. Patron fabrikayı 3 ayrı isim altında gösteriyor. Eğer işçilerde ileriki süreçlerde hak arama mücadelesi olursa patron hemen ikinci veya üçüncü fabrika ismini gösterip işçileri kapı önüne koyabilecek. Bir ara 19 saate varan çalışma süresi uygulandı, işçiler tepkilerini ortaya koyduktan sonra bunu geri çekmek zorunda kaldılar. Tabi bu olaydan sonra patron belirli şeyleri bahane ederek (güya güzel iş çıkarmıyorlar) 3-4 yıllık işçileri işten atıp tazminatlarını dahi ödemeden. Her fabrikada olduğu gibi patron işçileri arada bir toplayıp konuşuyor, güzel iş çıkartmıyorsunu, hatalı davranıyorsunuz, acele ve temiz iş çıkartırsınız hem siz daha çok para alırsınız, hemde ben temiz iş almış olurum vb. demogojilerini arada bir tekrarlamaktadır. Ayrıca işveren fabrikanın her bölümüne bir tane kalite kontrolcü birini koyuyor ve her işçinin (çalıştığı makinadan çıkarttığı malların üstüne adını soyadını makina numarası ve kalite kontrolunü yapan kişinin adını yazıyor. Sonraki süreçlerde hangi işçi iyi veya hatalı mal çıkartığını daha iyi tesbit ediyor ve bu patronun elinde bir gerekçe olarak durabiliyor. Patron işçileri bir araya getirmemek için bir çok şey uyguluyor. Aynı vardiyayı yemekte ikiye bölüyor, bir kısım yemek yerken, bir kısım da çalışıyor. (yemekhanede şöyle bir kağıt asmış patron; bütün personelin dikkatine yemek iki aşamalı olduğundan, yemeğini yiyen lütfen yemekhaneyi meşgul etmesin, dinlenmesini dışarıda yapsın) yukarıda aktardığım gibi yemeğimiz 15-20 dakika arasına sıkıştırılıyor. Zaten patronun amacı yemek esnasında makinaların kapanmamasıdır ve yemeğini yiyip çıkanlar zaten diğerlerinin yerini devralıyor, yani dışarıda dinlenme demogajiden başka birşey değil. Yemek konusunda arıca işveren şöyle bir kağıt asmıştı: (bütün arkadaşların dikkatine. Buraya binbir türlü zahmetle ve para ödenerek getirilen yemeklerin yenmediği veya amacının dışında kullanıldığı tesbit edilmiştir. O gün hoşuna gitmeyen ve yemek yemiyecek kişinin bize bildirmesini arz ederim vb.) Getirilen yemekler yenilecek durumda olsa işçiler zaten yerdi, çoğunda bulaşık macunu tadı, tuzsuz hiç tat olmayan yemekler çıkıyor ve o gün o yemeği yemeden sanki tadını anlayacakmışız gibi (bize bildirmenizi arz ederim) istiyor, bu patronun keyfi dayatmalarından başka birşey değildir.

Yukarıda değindiğim gibi yemek zamanı 15-20 dakikadan oluşuyor. Ara dinlenmeler yok. Çaylarımızı çalışırken içiyoruz. Patronun elinden gelse o 15-20 dakkayı da kaldırıp çalışırken bize yemek verecektir.

Her zaman yüzyüze kaldığımız bir başka şeyde iş kazaları. İş kazaları işçiler arasında sıradan birşeymiş gibi görülüyor. işçinin dikkatsizliğinden veya olur böyle vaakalar vb. hemen yanı başımızda bir arkadaşı elektirik çarpıyor ve ben bilinçliyim diye geçinen işçiler kılını bile kıpırdatmıyor. Bir başka arkadaş elini kasnaklar arasında sıkıştırıyor, işçilerle konuştuğumda (arkadaşlar bu kaza bizim de başımıza gelebilir, o arkadaşın yerinde bizde olabilirdik, önlem alınırsa hemen hemen hiçbir kazanın yaşanmayacağını diye konuştuğumda ne yapabiliriz yanıtını alıyorum. Böyle esnalarda öncü

bilinçli işçilere büyük bir görev düşüyor. Bunun tek çözümü ortak hareket edip kendi aramızda örgütlenmekten geçiyor ve bu işin başı öncü bilinçli işçilere düşüyor.

İşyerimizde en önemli etkenlerden biride çalıştığımız ortamda soluduğumuz havadır. O pis toz içinde plastik kokularını içimize sinderiyoruz ve zaman zaman bazı arkadaşlarımızda sık sık halsizlik, iştahsızlık, iş esnasında dalğınlık (bu dalğınlık işkazalarına da yol açabiliyor) bayılma derecesine gelme, baş ağrılarıdır. Çalışma esnasında maske takmamız gerekirken v eiçerideki kokuları dışarıya çekecek komprasör gibi vb. olması gerekirken oda yok. Çünkü bizim sağlığımız patronların umrunda bile değildir. onların düşündüğü tek şey para ve kardır. İşyerinin doktoru bile bu işyeri sağlığa elverişli değil, işçiyi hem sağlık yönünden hemde makina gürültüsü yani psikolojikman çok etkiler ve ileride büyük sağlık sorunlarına yol açacaktır önlem alınmazsa diyor.

Ve gene geçen bütün işçilere (bu işyerinin çalışması geçicidir, onun için bu sözleşmede varolan bütün koşulları kabul ediyor ve imzalıyorum) adı altında bir sözleşme emzalattırıldı. işçileri toptan değilde teker teker yazıhaneye çağırıp okumasını engelleyerek imza attırdılar. işçiler bizi atacaksanız açık açık söyleyin dediler, patronlar ve uşakları da hayır, burası devamlı çalışan bir işyeridir, sizi işten atmıyacağız diyerek geçiştirdiler. işçileri teker teker çağırdıklarından ancak herkes imzaladıktan sonra ortaya çıktı, amaçları zaten işçiler soru sormasın ve işçiler arasında yayılmadan imzalattırmaktır.

Bu sözleşmenin asıl amacı ilerideki süreçlerde işçiler bir hak alma mücadelesine giderlerse işveren bu sözleşmeyi gösterip işçileri derhal kapı önüne koymaktır. Patronların oyunu çoktur. İşçilerde birleşerek bu oyunları boşa çıkaracaktır. Onlara karşı birlikte direniş mücadelesini başlatmamız gerekir. Ya organize bize cehennem olmaya devam edecektir yada birleşerek köpek soylarına hadlerini bildireceğiz. Bu köle hayatımız bitsin, onlara hizmet ettiğimiz yetmezmi. Kendi kendimizin patronu olalım. Artık zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok, ama ortak hareket edip mücadele edersek kazanacağımız bir dünya var.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Gün örgütlenme gün mücadele günüdür!

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!

Çiğli Organizeden bir plastik işçisi

GÜCÜME GÜÇ, SESİME SES KAT

Ben halen Çiğli Organizede tekstil fabrikasında çalışan, bir tekstil işçisiyim. Hemen hemen 10 yıldır bu işi yapıyorum. Bu süre içinde bir çok tekstil fabrikasında çalıştım. Ve çalıştığım her yerde sorunların ortak olduğunu gördüm. Bizlerin yaşadığı bu sorunlar, nedense bir araya gelip, çözümü için çalışmadan, biran evvel çekip gideyim, ya daha iyi bir iş bulurum, yada ücretimi arttırırım düşüncesi vardır. Ben fabrikadaki sorunlara genellikle bireysel tepki gösterdim. Fazla mesailere, banttaki arkadaşların karşı çıkmadığını görüyorum, bu duruma sinirlenip, bant şefiyle, mesaiye kalmak istemediğim yönünde sürekli tartışırdım. Fakat benim yapmam gereken mesailere tepkiyi banttaki arkadaşlarla örgütlenip, topluca karşı çıkmak olmalıydı. Belki arkadaşlar kendilerindeki gücü göremeyip kalmak isteyecekler. Fakat bu asla moralleri bozmamalı.

Diğer taraftan ücretleri düşünüyorum. Nedense zam dönemine yakın her işçi arkadaş kendi zammının yüksek olması için canını dişine takarak çalışır. Benim de bu arkadaşlardan bir farkım yoktu. Zamlar belirlenince kendimi aynı işi yapan arkadaşla kıyaslar, düşük olduğu zaman, yükseltilmesi talebinde bulunurdum. Zam yapılmayınca yeni iş aramaya başlardım. Oysa ki aynı işi yaptığımız halde bizleri en iyi bölme, bizi birbirimize düşürme taktiği, kimine az kimine fazla zam değilmi ki?

Şimdilerde esnek üretim, kalite kontrol çemberi adı altında birbirimizi kıyasıya rekabete sürüklüyorlar. Bu da yetmiyod iş yerinde bir çok ceza uygulaması getirebiliyorlar. Onlara göre yanlış yapılan bir hareket hemen cezalandırma yöntemi olabiliyor. Bu ya ihtar imzalatmak yada aylık ücretten kesinti yapmak. Bize reva gördükleri sefalet ücreti cezalarla kırpılıp kuşa çevriliyor. Bizlerden bir arkadaş makasını açık unuttu diye iki günlük ücreti kesildi. Bir diğer arkadaşa, zorunlu mesaiye gelmediği için ihtar imzalattırdılar. Oysa ki kanunlarda bile işçi ayda sekiz saatten fazla mesaiye kalmak zorunda değildir der. Bu kanunları sermayenin uşaklığını yapan milletvekilleri çıkarmadımı? Gel gör ki bunlar kendi kanunlarını bile uygulamıyor. Kanunlar ne zaman uygulanıyor? Ne zaman biz işten atılacağız, o zaman bizi atma nedeni bir kanun maddesiyle kılıf buluyorlar.

Şimdi görüyorum da bizlerin bu asalak patronlara karşı mücadele etmesi gerekiyor. Bu iş öyle şefe, ustaya tek başına kafa tutmakla, ben yapmam, etmem demekle olmuyor. Bunların karşısına topluca dikilmek, örgütlenmek gerekiyor. Banttaki arkadaşlarla, giderek fabrikanın tüm birimleriyle tek yumruk haline gelirsek ancak yenilmez bir güç haline geliriz. O zaman patronun birliğimizi bozucu oyunları boşa çıkar, kazanan biz oluruz. Fabrikaya sendikamızı da getirebiliriz.

Sendikalı olduğumuzda patronla toplu pazarlık ederiz, yani ücretimizi kendimiz belirleyeceğiz. İnsanca yaşanır bir ücret alabiliriz. Zorunlu fazla mesailerden kurtulabiliriz. Gasp edilen sosyal haklarımızı geri alabiliriz. Ama bu örgütlülük sadece bizim fabrikayal sınırlı kalmamalı. Diğer fabrikalarda çalışan arkadaşlarla da bir araya gelerek örgütlenelim, gücümüzü arttıralım, birliğimizi oluşturalım. Tüm bunları yerine getirmek için sabırlı ve özverili çalışmalıyız. Buğünkü işi yarına ertelemek yada gelsin kim yaparsa yapsın mantığı bizlere hiç bir yarar sağlamaz. Bizler birbirimize güvenmezsek kime güveneceğiz. Yanı başımızda çalışan arkadalarımızla sorunlarımızı konuşmalı ve tek çözümün bizlerin elinde olacağını kavratmalıyız.

Evet ben bu bilince vardım. Tek çıkar yolumuzun; tek başına kurtuluş değil, zincirlerimizi kırıp hepimizin kurtuluşu olduğunu anladım. Artık bunun için çaba harcayacağım ve bunun içinde Çiğli Organize Kurultayı ve İstanbul'da gerçekleştirilecek olan Tekstil İşçileri Kurultayı çalışmalarına aktif olarak katılmak gerekiyor.

TÜM EMEKÇİLERE, ÖNCÜLERE, İŞÇİLERE BİN SELAM!

Bu yeryüzünde güneşin kimin için doğmadığını sorarsanız; kuşkusuz yanıtım şu olur elbette. Demir çelik fabrikalarında çalışan işçiler için, derim.

Biz çalışanlar umudunu yüreğine gömüp geliriz fabrikaya. Çünkü kimsenin, yarında garantisi yoktur. Türkiye işçi sınıfının iş güvencesi olmadığından dolayıdır. Bunu patronlar işçi üzerinde bir baskı aracı gibi kullanır.

Şu ağır sanayi bölgesinde değişik işyerlerinde çalıştım. İşçiler arasında bölünmüşlük yaşanıyor. Fakat Habaş A.Ş.'deki gibi bölünmüşlükten öte parçalanmışlık yaşanmıyor.

Yaşanılan ve yaşatılan sorunlar çalışanların dağınıklığı ve örgütsüz oluşlarından kaynaklanmakta. Bu işyerimizde birliktelik ancak iyi ve kusursuz bir örgütlenmeyle sağlanır. Bunun içindir ki öncünün önünde çetin bir sınav beklemektedir. Bunun nedenlerine kısaca değinelim.

Üniteler arasındaki kopukluk, bölümler ve vardiyalar arasındaki çekişme, mezhep ayrımcılığı, siyasi ayrımcılık, hemşericilik, idari, sözleşmeli, sendikalı, taşeronlukla büyük bölünmüşlük yaşanıyor. Çalışanlar içinde bir çok kişi tarikat mensubudur. Şefleri ile aynı cemaattan olanlar çoğunluktadır. Hepsinin kafası gerici faşist ideolojilerle yıkanmaya çalışılır. Aynı zamanda işverene sadakat ve sömürü karşısında sukunet telkin edilir bu işçilere. Kilit yerlere yerleştirilirler.

Öncü işçilerin çok iyi bir eğitim almaları şart. Eğer bilgisi ve kararlılığı yetersiz kalırsa burda başarıya ulaşmak çok zor. Bundan dolayı kendini ilerici, devrimci, metaryalist olarak tanımlayan arkadaşların diyalektik bilgilerinin çok iyi olması lazım. Çünkü karşılarındaki gerici faşist ideolojileri bu bilgileri ile ezmeleri lazım ve zamanı da gelmiştir.

Kararlı gençleri görüp tanıştıkça, gözlerindeki umudu parlaklığı yakaladıkça umutlanıyorum ve kararlılığım binlerce kat artıyor. Biz hiç kavgayı bırakmadık ki zaten.

Tüm bu çalışma ortamında; emeğin çeliğe şekil verdiği gibi, bu dağınıklığı da birliğin potasında eritip kavganın ateşiyle harlayıp yeniden şekil vereceğiz. Kararlıyız. Çünkü artık güneş demir çelik çalışanları için de doğacaktır.

Tüm emekçi ve öncülere, işçilere bin selam.

Bakırçay'dan Bir Demir Çelik İşçisi

SUSURLUK DEVLETİNE KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM

İşçi, emekçi arkadaş!

Belki bu güne kadar dişini sıktın. Belki bu güne kadar gözlerini gerçeklere kapadın. Ama daha nereye kadar bu böyle devam edecek? Yarın işten atıldığında, evine götürecek ekmek bulamadığında, çocuğun parasızlıktan okulu bıraktığında, eşin hastahane kapılarında öldüğünde, sen de sermayenin bu adaletsiz düzenine karşı isyan edeceksin.

O zaman devletin jopunu, dipçiğini, panzerini, gaz bombasını, çetelerini, ceza yasalarını, mahkemelerini, işkencecesini, cezaevini sen de daha yakından tanıyacaksın. Hakkını aradığın için seni de "vatan haini, bölücü, terörist" diye suçladıklarını göreceksin. Seni böyle suçlayanların ise işçi düşmanı, emek düşmanı, halk düşmanı yüzlerini göreceksin. Bu suçlamaları yapanların emperyalizmin ve sermaye iktidarının uşakları olduğu gerçeğini göreceksin. Devrimcilerin terörist, kürtlerin bölücü olduğu için katledilmediğini, insana yakışır bir dünya için sermayenin kanlı ve kirli egemenlik düzenine karşı özgürlük savaşını yükselttikleri için hedef alındıkları gerçeğini göreceksin. Ve bu özgürlüğün sana da ekmek kadar su kadar lazım olduğu gerçeğini göreceksin.

Susurluk Devletine karşı mücadeleyi bugünden yükseltmelisin.

DAHA FAZLA KAR, DAHA FAZLA KAN! HABAŞ MEZBAHANESİ CAN ALMAYA DEVAM EDİYOR!

Bölgemizde ve ülkede çalışmakta olduğmuz metal sektöründe yaşanan iş kazaları günlük sıradan olaylar halini almaktadır. Nerdeyse her gün onlarcamız yaralanmakta sakat kalmakta hatta ölmektedir. Buna rağmen durum değişmemektedir. Yaşadığımız bu sistemde insan hayatının, hele işçi hayatının zerre kadar değeri yoktur. Göz göre göre sinekler gibi üçer beşer ölüme yollanmaktayız. Yaşanan olaylar önceden önlenebilecek olan şeyler olmasına rağmen gözünü kar hırsı bürümüş patronlar masraf olmaması için önlem almayıp düpedüz cinayet işlemektedirler. Daha geçenlerde HABAŞ'ta ocağın kapağındaki delik tamir edilmediği için patlama oldu, ikisi ağır 11 işçi kardeşimiz yaralandı. Bu olaydan 3 gün sonra da işe ilk girdiği gün emniyet kemersiz çatıya çıkartılan bir işçi kardeşimiz çatıdan düşerek yaşamını yitirdi. Patronun uşakları ise bizleri suçlayaraktan işledikleri cinayeti ört bas etmeye çalıştılar. Neymiş efendim yeterince dikkat etmiyormuşuz, doğru dürüst çalışmıyormuşuz bunlara benzer bir sürü yalanla bizleri suçlu göstermeye çalıştılar. Oysa ki biz biliyoruz ki daha fazla döküm alınıp daha fazla üretim yapılsın patronun kasası dolarla markla dolsun diye hiç bir güvenlik önlemi alınmadan ocaklarda çalıştırılmaktayız. Üstelik kazalar yaşandığı zaman doğru düzgün hastaneye yetiştirecek ambulans bile bulundurmamaktadırlar. Olanı ise (o da bir tane) ne çalışmakta ne de ilk müdaheleyi yapacak doktor ve tıbbı malzeme bulunmaktadır.

Biz ise yaşanan bu olaylara kimimiz kaza kimimiz kader deyip geçmekteyiz. Kimimiz ise biz işçiyiz ne yapabiliriz ki deyip boyun eğmekte. Tüm yaşanan bu olaylar ise ne kazadır ne de kader tastamam cinayettir. Biz sessiz kaldıkça kana doymaz patron daha da pervasızlaşmaktadır.

SORUNLARIMIZ ORTAKTIR

Çiğli Organize sanayi bölgesinde bir tekstil fabrikasında çalışan bir işçiyim. Çalıştığım fabrika ile bölgenin diğer işkollarında sorunların hepsi ortak. Zorunlu mesailer, düşük ücret, sigortasızlık, sendikasız çalışma, baskı ve sömürüye dayalı çalışma koşulları vb. Fabrikamızda maaşların gecikmesi, düşük ücret verilmesi nedeniyle, bazı ileri çıkışlar oluyor. Bu kendiliğinden gelişen fakat ses çıkaracak güçte olmayan ileri çıkışlar. Bu organizede diğer işkollarında da olan bir durum. Fabrikada çalışan işçiler arasında bir dayanışma yok, işçiler yoğun sömürü ve ağır çalışma koşulları altında eziliyor. aslında bu ortak sorunlardan yola çıkarak birlik ve beraberlik içinde davranırsak karşımızda hiçbir güç bizi sömüremez. Bir avuç asalak sermaye sınıfı bizi daha çok sömürmek için bir araya gelip bize karşı kenetleniyor. ortak kararlar alıyor. Biz neden bu asalakların karşısında hiç sesimizi çıkaramıyoruz? Unutmayalım ki hak verilmez alınır. Öyle ki, sermaye sınıfı yıllardır işçi sınıfının ne bedeller ödeyerek aldığı haklarımızı bile yok sayarak saldırıyor Bu saldırıyı alaşağı edebilmemiz için bilinçlenmek ve örgütlenmek, fabrika fabrika komiteler kurmak, dayanışma toplantıları yapmak için çok çalışmak gerekiyor. Biz öncü işçilere büyük sorumluluklar düşüyor. İstanbul Tekstil İşçileri Kurultayı çalışmalarına omuz veriyoruz.İşçi sınıfı öncülüğünde yeni bir dünya kurmak için, bedel ödemeye hazırız. Organize de, sözde işçilerin yanında olan, işçilerin sorunlarını çözmeye çalışan, aslında sorunları çözmek yerine, kendisine birer partizan örgütlemeye çalışan Emep'lilerin gerçek yüzlerini işçilerin önüne koymak gerekiyor. Sendika, sigorta, 6 saatlik işgünü için işçileri örgütlemek için bütün olanakları kullanıp reformistlere, liberal milliyetçilere meydan vermeyeceğiz.

Kurtuluş yok tek başına, Ya hep beraber ya hiç birimiz!

Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır.

TÜRK METAL HABAŞ'TA NE İŞ YAPAR?

Sermaye sınıfı azgınca sömürebilmek için karşısında devamlı örgütsüz bir sınıf ister ve sınıfın varolan örgütlülüklerinin de içini boşaltarak onu işçilerin gözünde gereksiz bir şeye dönüştürmeye çalışır. Ancak bu sayede dizginsiz kuralsız vahşi bir sömürüyü hayata geçirebilir. Bunun için hain sendika ağaları eliyle sendikalarımıza hakim olmaya da çalışır.

Sendikalarımızı içerden kendisine işbirlikçiler bularak ele geçirir. Onlara yağlı kemikler vererek kendisinin çıkarlarını korumasını ister. Ve bizim mücadele silahımızla bizleri vurmaya çalışır. Gelinen yerde buna somut bir örnek ise çalışmakta oluduğumuz HABAŞ AŞ.'de örgütlü olan Türk Metal'dir. Bu sendika tamı tamına bir patron örgütü gibi çalışmaktadır. Patronun çıkarına zarar verecek bir olaya patrondan önce onlar müdahele etmektedirler.

Fabrikaya taşeron, sözleşmeli, idari kadrolu işçi alınarak sendikal örgütlenmenin altı oyulmaya, işçiler arasında rekabet ve bölünme derinleştirilmeye, ücret, sosyal vb. haklar tırpanlanmaya çalışılıyor. Fakat bu işbirlikçiler kıllarını bile kıpırdatmıyorlar. Patron ise bundan cesaret alarak işçileri zorla sendikadan istifaya zorlamakta ya istifa edersin ya da çıkışını veririz diye tehdit etmekte, buna rağmen sendika hiç bir karşı koyuşta bulunmamaktadır. "Biz ne yapabiliriz biz söyledik onlara istifa etmeyin diye, bizi dinlemediler" diyerekten "elimizden geleni yaptık" düşüncesini yaratmaya çalışmaktadırlar. Oysaki gerçek mücadeleci bir sınıf sendikası bu saldırıların işçileri bölmek, örgütsüzleştirmek ve daha beter kölelik koşullarında çalıştırmak için yapıldığını bilir ve buna göre patrona karşı duruşunu örgütler. Patrona geri adım attırmak için bütün güç ve imkanlarını seferber eder, gerekli eylemleri devreye sokar.

İşyerimizde neredeyse her gün iş kazaları yaşanmakta . Yaralanmakta, sakat kalmakta hatta ölmekteyiz. Fakat sendika buna hiç bir tepki göstermemekte. Bundan güç alan patron ise daha da pervasızlaşarak fabrikada doğru dürüst ilk müdaheleyi yapacak bir ambulans bile bulundurmamaktadır. Sendikanın bu olaya tepki göstermesi gerekirken sesini çıkartmaz. Üstelik bu olaya tepki gösteren , ambulans alınması için imza kampanyası başlatan işçi arkadaşlarımızı "siz kim oluyorsunuz da imza topluyorsunuz" diyerekten tehdit eder. Bir de utanmadan "topladığınız imzaları bize getirin biz veririz" diyerek ne kadar arsız ve iki yüzlü olduğunu gösterir. Onların toplanan imzaları almak istemeklerindeki asıl neden hiç de ambulans getirtmek filan değil. Patrona "sen hiç merak etme işçiler bizim denetimimizde" mesajını vererek yağlı kemik kopartmanın hesabını yapmaktadırlar. Bir diğer yanı ise işçilerin onlardan bağımsız hareket etmesini engellemek.

Fabrikamızda çıkan yemekler ağır sanayide çıkması gereken yemeklerle uzaktan yakından alakası yoktur. Bırakalım onu, yenmeyecek kadar kötü ve kalori değeri düşüktür. Yediğimiz yemekle o ağır koşullara dayanmak çok güç buna rağmen sendikadan çıt yok. Ses çıkarmadıkları gibi kötü çıkan yemeklerin neden kötü çıktığının teorisini yapmaktalar. Haklarımızı savunacaklarına patronun özürcülüğüne soyunmaktalar. Neymiş, aşçı yapamıyormuş, yok neymiş efendim kış olduğundan dolayı sebze bulunmuyormuş da o yüzden yemeklerin tadı kötü oluyormuş. Peşinden de ekliyorlar, bazı fabrikalarda daha kötüymüş, burada gene onlarınkine göre daha iyiymiş vb. Yani beterin beteri var, sesinizi çıkartmayın, halinize şükredin demek istemekteler.

Tüm bu yaşadıklarımız ise bizim dağınıklığımızdan örgütsüzlüğümüzden kaynaklanmaktadır. Bizler sendikalarımıza sahip çıkamadığımızdan dolayı sendikalarımızın başına çöreklenmiş işbirlikçi hainler patronla kolkola istedikleri gibi at oynatmaktadırlar.

İnisyatifi kendi ellerimize almak bize bağlı. Bir çok arkadaşımız bir şeyler yapmak istemekte fakat yalnız kalırım korkusuyla tüm bu kölelik koşullarına boyun eğmektedir. Bu güvensizliği kırmanın yolu gücümüzü örgütlemekten geçer. Aşılamıyacak hiç bir engel yok. Yeter ki biz yola çıkalım ve kararlı olalım.

Bir Demir Çelik İşçisi

Evet, bütün bu taleplerimizi kazanmak, haklarımızı kullanmak, korumak ve geliştirmek için örgütlenmek zorundayız. Patronların bizlere dayattığı keyfi çalışma koşullarına karşı çıkmak için örgütlenmek zorundayız. Aksi halde, yasal hakların kağıt üzerinde kalması ve patronların her geçen gün daha fazla tepemize binmeleri kaçınılmaz olur. Öyleyse örgütlü bir mücadele vermek zorundayız. Acil taleplerimizi ve haklarımızı savunurken, sermaye devletinin saldırılarına karşı işçi sınıfının bir bütün olarak çıkarlarını da savunmak zorundayız.

SERMAYENİN TERÖR AYGITLARINA BOYUN EĞMEYELİM

Patronlara göre biz işçiler insan değil, konuşan makinalarız sadece. Ailemiz, eşimiz dostumuz, hastalığımız, özel işlerimiz olamaz. Emeğimize karşılık ödedikleri üç kuruşluk sefalet ücretlerine karşılık sanki tüm bedenimizi tüm benliğimizi satın almışlardır. 24 saatimizi, bütün yeteneklerimizi, bütün enerjimizi emirlerine hazır tutmamızı isterler. Bütün yaşantımızı, onların işlerine göre düzenlemek isterler. İş yoğunluğu arttıysa sınırsız mesai dayatmaya kalkışırlar. İşlerin azaldığı dönemlerde, bir çoğumuzu işten atmaya yeltenirler, sessiz kalmamızı isterler. Yani bizleri köleleri olarak görürler.

"Ben köle değil, işçiyim" diyerek, bütünüyle haklı olan insanca yaşama ve çalışma taleplerimizi haykırdığımızda, karşımıza sermayenin çete devleti çıkar. Sözde kendi yasalarında bu haklarımızın bazılarını kabul etmiştir. Ama o kendi yasalarını bile çiğneyen kokuşmuş, mafyalaşmış, çürümüş bir devlet olduğu için, işçi sınıfının mücadelesinde kendi ölümünü gördüğü için, korku ve telaşla bizlerin mücadelesini ezmeye çalışır.

Örneğin, iş yasalarına uygun çalışmayan, vergi kaçıran, toplum sağlığına uygun üretim yapmayan işyerlerine ve patronlarına karşı yasaları uygulamaz. Uyuşturucu, silah kaçakçıları, kara para aklayıcılarına işlemeyen yasalar, alınteriyle çalışan bizlerin tepesinde tehtit olarak sallandırılır. Ama mücadeleye girişen biz işçilerin karşısına sadece faşist yasalarını dikmekle kalmaz, yasadışı yöntemlerle bizlerin mücadelesini ezmeye kalkışırlar. "Vatanın milletin bütünlüğü, devletin bekası vb" teranelerini ısıtıp ısıtıp önümüze getirirler. Haklarını ve özgürlüklerini savunmak için mücadele edenlere uyguladıkları vahşetleri, katliamları, işkenceleri vb. mazur göstermek için, "terörist, vatan haini" demogojilerine sarılırlar. Aslında tek başına bunlar bile, biz işçilerle patronların ve onun sermaye devletinin çıkarlarının aynı olmadığını, sürekli çatışma içinde olduğunu kanıtlamaya yeter.

Onlar her seçim dönemi; "işçiyi memuru enflasyona ezdirmeyeceğiz, daha çok demokrasi, daha çok özgürlük getireceğiz" diye bol keseden vaatler sıralamıyorlar mı? Ama pratikte olan nedir? Her geçen gün enflasyon artıyor, sefalet ücretlerimiz daha da düşürülüyor, faşist baskı ve terörün artıyor, varolan özgürlüklerin ve hakların bile fiilen engelleniyor.

Birçoğumuz sermeye devletinin çeteleşmiş terör tehtidi nedeniyle mücadeleden geri duruyoruz, kendimizi ve çocuğumuzu koruma kaygısına kapılıyoruz. Böylece devlet terörü amacına ulaşmış oluyor. Onların amacıda zaten bizleri mücadeleden vazgeçirmek, boyun eğmeye razı etmek değilmiydi? Ama bütün bu geri duruşlar, bizleri ve ailemizi devlet teröründen korumuyor ki? Tersine onun daha da pervasızlaşmasına, 15 yaşındaki genç kızları kendi evlerinde infaz etmesine, polisle tartışan gençlerimizin sokak ortasında öldürülmesine neden oluyor. Bizler boyun eğdikçe çocuklarımız yetersiz beslenmeden, hastalıktan kırılmaya devam ediyor.

Eger, bizler bugün mücadele etmezsek çocuklarımıza yarın daha kötü çalışma ve yaşama koşullarından başka bir miras bırakamıyacağız. Bu kez onlar on kat daha fazla ve on kat daha zor koşullarda mücadele etmek zorunda kalacaklar. Birleşmiş ve örgütlenmiş işçi sınıfının önünde devlet terörünü geriletmek ve yok etmek görevi de duruyor. Dişe diş militan bir mücadeleyle bu eli kanlı terör aygıtını da dize getirebiliriz. Evet bir kez daha haykırıyoruz ki; haksızlığın, zulmün ve baskının olduğu her yerde başkaldırı ve mücadele de olacaktır. Belki devlet terörüyle, çete yöntemleriyle bunu biraz geciktirebilirler, zorlaştırabilirler, ama kaçınılmaz olan sonlarını değiştiremezler.

ÖNCÜ İŞÇİLER GÖREV BAŞINA!

Hepimiz az çok biraraya gelmenin, birlik olmanın gerekli olduğunu biliyoruz. Bu azgın sömürüye "DUR" demenin özlemini duyuyoruz. Ama ya "kaderimiz böyleymiş, elimizden bir şey gelmez" deyip, öfkemizi içimize atıyoruz. Ya da birşeyler yapmak için sihirli bir gücü bekliyoruz. Oysa bütün kazanımlar mücadeleyle elde edilebilir. Öncü işçiler kendi fabrikalarında mücadeleyi örgütleyecek adımları atmalıdır. Sorunlarımızı ve mücadele görevlerini ciddiye almalı, attığımız her adımda bunun gereklerini gözetmeliyiz. Bugün için duyarsız gibi görünen arkadaşlarımızı uyandırmak, silkeleyip kendine getirmek için çalışmalıyız. Herbir fabrikada ki öncü işçilerin en temel görevi geride kalanları ileriye çekmektir. Direniş ve mücadele işçileri birleştirir, birbirlerine kenetler, teslimiyet ve boyun eğme ise dağıtır, bireysel kurtuluş hayaline iter.

Örneğin geçtiğimiz günlerde Taç Tekstil işçileri, ödenmeyen maaş ve ikramiyeleri için biraraya gelip üretimi durdurdular, fabrikayı işgal ettiler. Ama eylem başlamadan önce bazı işçiler "bu işçilerden bir şey olmaz, hepsi koyun gibi" diyerek, birbirlerine güvensizlik duyuyorlardı. Ama bir kez biraraya gelmeyi başardıklarında, herşeyin bambaşka olduğunu gördüler. Daha önce birbirine selam bile vermeyen işçiler, kırk yıllık dostmuş gibi oldular. Aynı başarılı birleşmeyi ve dayanışmayı bizler de gösterebiliriz.

Sermaye sınıfını oluşturan patronlar, Çiğli bölgesinde bizlerin ortak bir mücadeleye atılmasını engellemek için ellerinden gelenleri yapıyorlar. Ocak ayında ki zam dönemini hatırlayalım. Bütün patronlar Çiğli'de ki ücretleri birlikte çok düşük olarak belirlediler. Aynı işi yaptığımız halde birbirimizle rekabet etmemizi sağlamak için 1-2 milyon farklılıklar koydular. Aynı şekilde, tek sosyal hakkımız olan ikramiye hakkımızı gaspetmeye birlikte karar verdiler, bunu maaşlara pirim olarak eklemeyi vaad ettiler. Neymiş? Kriz varmış, fedakarlık yapmak gerekiyormuş. İşyerlerinde biraraya gelmemizi engellemek için, aramızda rekabet yaratmak için nifak tohumlarını birlikte kararlaştırıyorlar, bölgesel ve kültürel farklılıklarımız nedeniyle birbirimizle didişmemizi istiyorlar. İşyerinin çıkarlarına kölece bağlanmamız için aynı vaazları tekrarlıyorlar. Patronların krizleri de, istekleri de hiç bitmiyor. Bizler başımızı kaldırıp, "bizlerinde istekleri var" demedikçe, bitmeyecekte.

NE YAPMALIYIZ?

Evet bütün bunları nasıl yapacağız? Nereden başlayacağız? Bugün bir avuç öncü-devrimci işçiyiz, diğer sınıf kardeşlerimizle nasıl bütünleşeceğiz? Bazı işyerlerinde doğrudan sendikalaşma komiteleri kurabiliriz, bazı işyerlerinde ücret zamlarını protesto eylemleri düzenleyebiliriz. Bazılarında ise işyeri örgütlenmeleri kurarak bölgesel örgütlenme faaliyetlerine katılabiliriz. Bütün bu seçenekleri bir araya gelip tartışmamız gerekiyor. Bu açıdan önümüzde önemli bir imkan var. Çiğli'de işçilerinin sorunlarının ve çözüm önerilerinin tartışılacağı bir kurultay çalışması yürütülüyor. Bu imkanı en iyi şekilde değerlendirmek gerekiyor. İşyerlerimizden duyarlı arkadaşlarımızla bu çalışmaya katılmalı, bu kurultayı Çiğli işçilerinin mücadelelerinde kullanabilecekleri bir mevziye dönüştürmeliyiz. Bu çalışma içindeki yetersizlikleri, olumsuzlukları aşmak için de müdahale etmeliyiz. Sınıf mücadelesinin, devrimci ve kararlı bir önderlik birikimi ancak böyle oluşturulabilir. Sermaye devleti bizlere ne demokrasi, ne özgürlük, ne de iş ve ekmeği kendiliğinden bahşetmiyecektir. Onun sınıf eğemenligini hedef alan mücadelelere atıldıkça bunları da söke söke alacağız. Kurultay sadece bir tartışma ve biraraya gelme imkanı değil aynı zamanda, acil taleplerimiz için mücadeleyi yürütmenin de bir aracı olmalıdır. Çünkü böyle bir mücadele içinde, işçilerin çoğunluğunu kurultay çalışmasına çekmek mümkün olabilir. Kurultay alternatif bir mücadele odağı olduğunu hem sözüyle hemde pratiğiyle gösterebilmelidir. Bütün yetersizliklerine ve eksiklerine rağmen öncü işçileri bu kurultay çalışmalarına davet ediyoruz. Bu kurultayı işçi sınıfının acil ve tarihsel çıkarlarının savunucusu haline getirmek için görev başına.

ÇİĞLİ İŞÇİLERİNE ÇAĞRIMIZDIR: KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA! YA HEP BERABER YA HİÇ BİRİMİZ!

Çiğli Organize Sanayi Bölgesinde yüzlerce fabrika ve atelyede çalışan binlerce işçiyiz biz. Bazılarımızın fabrika işçiliği yeni henüz genç, bazılarımız da yıllardır fabrika işçiliği yaparak ailesini geçindirmeye cabalıyor. Kimimiz Türk , kimimiz Kürt kökenli, kimimiz alevi, kimimiz sunni kökenli, herbirimiz başka başka memleketlerden kopup gelerek, doldurduk fabrikaları. Ama öylesine çok ortak yanlarıDmız var ki öz kardeşlikten daha öz kardeşiz hepimiz. Bir kere hepimiz aynı ortak kaderi paylaşıyoruz, yani hepimiz işçi sınıfının bir parçasıyız. Yani, hepimiz sermaye sınıfını oluşturan patronlar tarafından sömürülüyor, eziliyor ve horlanıyoruz. İçimizden hiçbiri "benim tuzum kuru, rahatım yerinde, hiçbir derdim, tasam yok" diyebiliyormu? Hayır. Sadece, bir araya gelmeyi ve mücadele etmeyi başarırsak hep beraber biraz nefes alabiliyoruz. Tek başımıza hareket ettiğimizde ise kendimizi kapının önünde buluyoruz. Yani bizlerin kaderi kopmaz bir biçimde birbirine bağlı, bu esaretten ya hep beraber kurtulacağız, ya hiçbirimiz.

HANGİ TEMELDE VE HANGİ TALEPLERLE MÜCADELE?

Bazılarımız yıllarca önce sınıf kardeşlerimizin mücadele ederek kazandıkları, sermaye devletinin yasalarına yazdırdıkları haklarımızdan bile habersiz. Örneğin; sendikalaşmak, insanca yaşama ve çalışma koşulları ve ücretleri için toplu olarak patronlarla pazarlık yapmak bizlerin yasal hakkı. Sömürüyü sınırlandırmak, birliği ve dayanışmayı örmek, güçleri birleştirmek ve haklarımızı söke söke almak için sendika çok önemli bir araçtır. Ama sendikalaşmak da tek başına yetmez. Bu sınıf örgütlerini sendika ağalarından da temizlemeliyiz. Sendikalar sadece ve sadece işçi sınıfının çıkarlarını savunmalıdır. Bu perspektifle sendika hakkımızı kazanmak için mücadele etmeliyiz.

Yasalara göre, bizlerin rızası olmadan günde 8 saatten fazla çalışmaya zorlanamayız. Yılda en az 15 gün dinlenmek, tatil yapmak bizlerin hakkı. Ama, insanca yaşamamıza yetecek bir ücret alamadığımız için fazla mesailere, çoğu zaman mecbur oluyoruz. Bu nedenle "8 saatlik işgünü!" talebiyle birlikte, "insanca yaşam ücreti" talebi içinde mücadele etmeliyiz.

Sigorta hakkı yine en yakıcı taleplerimiz arasındadır. Patronlar sigortalarımızı ya hiç ödemiyorlar ya da eksik ödüyorlar, ilk primi ödüyorlar, sonrasını getirmiyorlar. Yani bizlerin hastalıkta, sakatlıkta, yaşlılıkta tek güvencesi olan haklarımızı gasp ediyorlar. Bununlada yetinmiyorlar, mezarda emeklilik yasını dayatıyorlar ve bizlerin primleriyle oluşturulan SSK'yı tasfiye etmeye yelteniyorlar, özelleştirme saldırısını sağlık alanına da uygulamak istiyorlar. Bu anlamda, "sigorta hakkı!" için mücadeleyle, özelleştirmeye, mezarda emeklilik dayatmasına ve SSK'nın tasfiye edilmesine karşı mücadeleyi birleştirmeliyiz.

Patronlar bu taleplerimize karşı işten atma tehtitleri savuracaklardır. Dışardaki işsizleri göstererek, onların bu koşullarda çalışmaya gönüllü olduklarını söyleyeceklerdir. Bu nedenle, işsiz kardeşlerimizin sorunları ve talepleri içinde mücadele etmeliyiz. "Herkese iş, bütün çalışanlara işgüvencesi!" talebini "4 vardiya, 6 saatlik işgünü" talebiyle işsizlik sorununda kendi çözümlerimizi ortaya koymalıyız. Eğer sadece kendi fabrikamızdaki sorunlar için mücadele edersek, patronlar işsizlik kozunu kullanarak, mücadelemizi zayıflatacaklardır.

Patronlar, fabrikalarda sağlıklı ve güvenli bir iş ortamı yaratmak zorundadırlar. Ama birçoğumuz sağlıksız koşullarda çalışmaktan, sürekli hasta oluyoruz. 30-40 yaşlarında çöküyoruz, meslek hastalıkları ve iş kazaları yakamızı hiç bırakmıyor. Onur kırıcı uygulamalar, yemek, servis, tuvalet sorunları gün be gün yaşantımızı zehir ediyor. Patronların gerekli önlemleri alınasını ve insanca çalışma koşulları uygulamasını ancak mücadele ile sağlayabiliriz.

Devamı Sayfa 10'da